

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Tilly Bagshawe
SIDNEY SHELDON'S THE TIDES OF MEMORY

Copyright © 2013 by Sheldon Family Limited Partnership,
successor to the rights and interests of Sidney Sheldon
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00948-4



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

PLIMA SEĆANJA

Sidni Šeldon

& Tili Bagšo

Prevela Nataša Andrić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

*Za Heder Harts
S ljubavlju*

Prolog

„Još nešto, sekretarko unutrašnjih poslova?“

Aleksija de Vir se osmehnula. *Sekretarka unutrašnjih poslova*. Sasvim sigurno, tri najlepše reči u engleskom jeziku. Osim, naravno, reči *premijer*. Najnovija superzvezda torijevaca nasmejala se samoj sebi. *Korak po korak, Aleksija*.

„Ne, hvala, Edvarde. Pozvaću vas ako mi zatrebate.“

Ser Edvard Mening kratko je klimnuo glavom i napustio prostoriju. Viši državni službenik u ranim šezdesetim, i bastion vestminsterskog političkog establišmenta, bio je visok i sed i krutog držanja, kao da je progutao metlu. U mesecima koji su dolazili, ser Edvard biće neprestani pratilac Aleksije de Vir: davaće joj savete, upozoravaće je i stručno voditi kroz lavirint politike Kancelarije unutrašnjih poslova. Međutim, u tim prvim časovima na dužnosti, Aleksija de Vir želela je da bude sama. Htela je da okusi sladak ukus pobede bez publike. Da se zavali u fotelju i uživa u dubokoj uzbuđenosti zbog stečene moći.

Na kraju krajeva, zaslužila ju je.

Ustavši od stola, počela je da hoda svojom novom kancelarijom, ogromnom prostorijom, smeštenom visoko, poput orlovskog gnezda, u jednoj od gotskih kula Vestminsterske palate. Unutrašnjost je projektovana da bude funkcionalna, a ne zadivljujuća. Dve identične sofe u groznoj smeđoj boji nalazile su se u jednom kraju (*one moraju da lete*), jednostavan radni sto i stolica u drugom, a beše tu i vitrina ispunjena prašnjavim i nepročitanim tomovima političke istorije. Ipak, ništa od svega toga više nije bilo važno kad bi se osmotrio vidik. Reći da je spektakularan nije ga ni približno dočaravalo. Prozori od poda do plafona pružali su panoramsku perspektivu Londona, od tornjeva Kanarskog pristaništa na istoku, do vila i palata u Čelsiju na zapadu. Bio je to pogled koji je govorio samo jedno.

Moć.

A moć je bila samo njena.

Sidni Šeldon

Ja sam sekretarka unutrašnjih poslova Velike Britanije. Drugi po važnosti član vlade Njenog veličanstva.

Kako se to dogodilo? Kako je jedna mlađa ministarka za zatvorski sistem, pri tome još i veoma neomiljena, preskočila toliko drugih starijih kandidata i dobila to mesto? Jadni Kevin Lomaks, tamo u Ministarstvu trgovine i industrije, sigurno uveliko pljuje žute, kafom obojene zube. Sama pomisao na to učinila je da Aleksiju de Vir obuzme neka unutrašnja toplina. *Snishodljivi matorni fosil. Otpisao me je pre toliko godina, ali se pitam ko se sada smeje.*

Pošto je izvrgnuta ruglu u štampi zbog svog bogatstva, vlastelinskog držanja i nedostupnosti za obične glasače, te u tabloidima nazvana novom Gvozdenom leđi, Predlog zakona za reformu kaznene politike Aleksije de Vir napali su članovi oba doma u Parlamentu, rekavši da je „nemilosrdan“ i „brutalan“. Bezuslovne kazne mogle su da funkcionišu u Americi, zemlji u tolikoj meri varvarskoj da su i dalje primenjivali smrtnu kaznu. Ipak, neće dospeti ovamo, u civilizovanu Veliku Britaniju.

To je ono što su *rekli*. Međutim, kad je situacija postala napeta, svi su glasali da se predlog usvoji.

Kukavice. Kukavice i licemeri, svi do jednog.

Aleksija de Vir bila je svesna koliko ju je predlog tog zakona učinio nepopularnom kod kolega, u medijima, među glasačima s malim primanjima. Zbog toga se zaprepastila isto koliko i svi drugi kad ju je premijer Henri Vitman postavio za ministra unutrašnjih poslova. No, nije se predugo time bavila. Činjenica je da ju je Henri Vitman zaista imenovao. Naposletku je jedino to i bilo važno.

Posegnuvši u kutiju, Aleksija izvadi nekoliko porodičnih fotografija. Više je volela da razgraniči poslovni život od privatnog, ali ovih dana svi su bili tako osetljivi, pa je držanje slika dece na radnom stolu postalo društveno obavezno.

Tu je bila Roksi, njena kćerka, kad je imala osamnaest godina. Zabacila je plavokosu glavu unazad, smejući se. Koliko je Aleksiji samo nedostajao taj smeh. Naravno, fotografija je snimljena pre nesreće.

Nesreća. Aleksija de Vir mrzela je taj eufemizam za kćerkin pokušaj samoubistva, skok s trećeg sprata koji je Roksi privezao za invalidska kolica do kraja života. Po njenom mišljenju, stvari je trebalo nazivati pravim imenom. Međutim, Tedi, njen suprug, insistirao je na tome. *Dragi Tedi. Uvek je bio meka srca.*

Smeštajući njegovu sliku pored kćerkine, Aleksija se nasmešila. Neupečatljive spoljašnjosti, taj trbušasti sredovečni muškarac s proređenom kosom i stalno crvenim obrazima ozareno je gledao u kameru, kao neki simpatični meda.

Koliko bi mi život bio drugačiji da nije njega. Dugujem mu mnogo, toliko užasno mnogo.

Plima sećanja

Naravno, Tedi de Vir nije bio jedini čovek kome je Aleksija mogla da zahvali na dobroj sreći. Bio je tu Henri Vitman, novi premijer torijevaca i Aleksijin samoimenovani politički mentor. A negde daleko, daleko odatle, postojao je još jedan. Dobar čovek. Čovek koji joj je mnogo pomogao.

Ipak, ne sme da misli na njega. Ne sada. Ne danas.

Današnji dan posvećen je pobedi i slavlju. Nema vremena za kajanja.

Na trećoj slici bio je Majkl, njen sin. Bio je neverovatno lep momak crnih uvojaka, grafitnosivih očiju i vragolastog osmeha koji je topio ženska srca s razdaljine od hiljadu koraka. Ponekad je Aleksija mislila da je Majkl jedina osoba na planeti koju je ikada bezuslovno volela. Trebalo je da i Roksi upadne u tu kategoriju, ali posle svega što se među njima dogodilo, loša krv zatrovala je odnose do tačke u kojoj više nije postojala mogućnost popravke.

Nakon raspoređivanja fotografija, bilo je vreme za čestitke koje su ravnomernim tempom pristizale otkako je dva dana ranije Aleksija nenadano postavljena na funkciju sekretara. Većina ih je bila bezlična, poslata od strane lobista iz korporacijskih službi za komunikaciju ili prišepetlji iz biračkih jedinica. Na njima su bile slike šampanjca koji izleće iz boce ili pak dosadni cvetni prikazi mrtve prirode. Ipak, jedna čestitka je odmah privukla Aleksijinu pažnju. Naspram pozadine u vidu američke zastave, reči *SJA/JNA SI!* behu ispisane drečavo zlatnim slovima. Poruka unutra glasila je:

*Čestitam, draga Aleksija! TAKO sam uzbuđena i TAKO ponosna na tebe.
Mnogo te voli Lusi!!! Ljubim te*

Aleksija de Vir se ozari. Imala je veoma malo prijateljica - zapravo vrlo malo prijatelja uopšte - ali je Lusi Mejer bila izuzetak koji potvrđuje pravilo. Komšinica na Martinim vinogradima, gde su De Virovi imali letnjikovac - Tedi se zaljubio u to ostrvo dok je pohađao Harvardsku poslovnu školu - Lusi Mejer postala joj je gotovo kao sestra. Bila je tradicionalna domaćica, iako izuzetno bogata, i oličavala Ameriku kao i pita od jabuka. Čas s majčinskim stavom, čas potpuno detinjasta, spadala je u onu vrstu žena koje koriste mnogo uzvičnika u mejlovima i pišu slovo *i* s kružićima umesto tačkama. Reći da su Lusi Mejer i Aleksija de Vir imale malo toga zajedničkog, bilo bi isto što i tvrditi da se Izrael i Palestina nisu uvek slagali. Pa ipak, prijateljstvo između ove dve žene, prekaljeno tokom mnogih blaženih leta na Martinim vinogradima, preživelo je sve uspone i padove Aleksijinog sumanutog političkog života.

Stojeći kraj prozora, Aleksija se zagledala u Temzu. S te visine reka je delovala krotko i veličanstveno. Poput meke trake tečnog srebra, zavijala je tihim putem kroz grad. No, dole, znala je, njene struje mogle su biti i smrtonosne.

Sidni Šeldon

Čak i sada, u pedeset devetoj godini života i na vrhuncu karijere, Aleksija de Vir nije mogla da pogleda reku a da ne oseti drhtaj slutnje. Nervozno je vrtela burmu.

Kako lako sve može da se zбриše! Moć, sreća, čak i sam život. Potreban je samo tren, jedan jedini trenutak nepažnje, i sve će nestati.

Njen telefon glasno zabruja.

„Izvinite što vas ometam, sekretarko unutrašnjih poslova, ali imam Dauning strit 10* na liniji jedan. Pretpostavljam da ćete prihvatiti premijerov poziv?“

Aleksija de Vir protrese glavom, da rastera utvare prošlosti.

„Naravno, Edvarde. Spojite me.“

Južno od reke, na manje od kilometar i po od raskošne vestminsterske kancelarije Aleksije de Vir, a opet čitav svet daleko, Gilbert Drejk sedeo je u kafetu *Kod Megi*, nagnut nad pasuljem s jajetom. Kao jedan od klasičnih jeftinih malih restorana s umazanim prozorima i oguljenim linoleumom na podu, to mesto je predstavljalo omiljeno svratište za taksiste i građevinske radnike na njihovom putu do posla s bogatije severne strane reke. Gilbert Drejk bio je stalni gost. Uglavnom je svakog jutra bio pričljiv i nasmejan. Ali ne danas. Zureći u sliku u novinama, kao da je video duha, pritisnuo je slepoočnice dlanovima.

Ovo nije moguće.

Kako je ovo moguće?

Bila je tu, ta čučka Aleksija de Vir, smešila se u kameru dok se rukovala s premijerom. Gilbert Drejk neće zaboraviti to lice dok je živ. Ponosna isturena brada, nadmeno izvijena linija usana, hladan čelični sjaj plavih očiju, lepih, praznih i bezdušnih kao u lutke. Citat ispod fotografije govorio je: *Nova britanska sekretarka unutrašnjih poslova počinje s radom.*

Čitanje članka bilo je bolno, kao skidanje tek oformljene kraste s rane, ali se Gilbert Drejk prisilio da nastavi.

Tokom naimenovanja koje je iznenadilo mnoge u Vestminsteru i zateklo i medije i kladioničare, mlađa ministarka za zatvorski sistem Aleksija de Vir postavljena je juče za novog sekretara unutrašnjih poslova. Premijer Henri Vitman opisao je gospođu De Vir kao zvezdu i centralnu figuru u

* Dauning strit 10, adresa koja je u Velikoj Britaniji poznata i samo kao Broj 10, sedište je Vlade Njenog veličanstva i zvanična rezidencija i kancelarija prvog lorda trezora Njenog veličanstva i sedište premijera. (Prim. prev.)

Plima sećanja

svom izmenjenom kabinetu. Kevin Lomaks, državni sekretar za trgovinu i industriju, koji je bio naširoko očekivana zamena za Hamfrija Krua u Kancelariji unutrašnjih poslova nakon njegove ostavke, rekao je novinarima da je oduševljen što čuje za imenovanje gospođe De Vir, i da se zaista raduje što će s njom raditi.

Gilbert Drejk zatvorio je novine s gađenjem.

Sandžaj Patel, Gilbertov najbolji prijatelj, bio je mrtav zbog te kuje. Sandžaj, koji je štitio Gilberta od nasilnika u školi i njihovom naselju u Pekamu. Sandžaj koji je teško radio čitav život da bi doneo hranu na sto svojoj porodici i suočavao se sa svim životnim razočaranjima s osmehom na licu. Sandžaj, koji je nepravичno strpan u zatvor jer mu je policija smestila samo zato što je pokušao da pomogne rođaku da umakne progoniteljima. Sandžaj je bio mrtav, dok se ta kurva, ta vučica Aleksija de Vir, uspinjala visoko, a London joj nazdravljao.

To se nije moglo trpeti. Gilbert Drejk neće sigurno.

Pravednima će biti milo kad budu osvećeni, kad operu noge u krvi zlih.

Megi, vlasnica po kojoj je restoran i dobio ime, dopunila je Gilbertovu šolju čajem. „Pojedi to, Gile. Ohladiće ti se jaje.“

Gilbert Drejk je nije čuo.

Sve što je čuo bio je glas njegovog prijatelja Sandžaja Patela, koji ga preklinje da ga osveti.

Šarlot Vitman, premijerova supruga, okrenu se u postelji i pljesnu muža po grudima. Bilo je četiri sata ujutru i Henri beše ponovo budan. Zurio je u tavanicu poput zatvorenika koji čeka da se suoči sa streljačkim odredom.

„Šta je, Henri? O čemu se radi?“

Henri Vitman položi dlan preko ženine ruke.

„Ništa. Jednostavno ne spavam baš najbolje, to je sve. Žao mi je ako sam te probudio.“

„Rekao bi mi da postoji neki problem, zar ne?“

„Draga Šarlot.“ Privukao ju je k sebi. „Ja sam premijer. Moj život čine sve sami problemi, dokle god pogled seže.“

„Znaš šta sam htela da kažem. Mislim na pravi problem. Na nešto s čim ne možeš da se izboriš.“

„Dobro sam, dušo, stvarno. Pokušaj ponovo da zaspješ.“

Uskoro je Šarlot Vitman spavala dubokim snom. Henri ju je posmatrao, a njene reči odzvanjale su mu u ušima. *Nešto s čim ne možeš da se izboriš...*

Sidni Šeldon

Zahvaljujući njemu, lice Aleksije de Vir bilo je na naslovnoj strani svih novina. Nagadanja u pogledu njenog postavljenja na funkciju bilo je mnogo, ali niko ništa nije znao. Niko osim Henrija Vitmana - a on je nameravao da odnese tu tajnu sa sobom u grob.

Da li je Aleksija de Vir bila problem koji nije mogao da reši? Henri Vitman se iskreno nadao da nije. U svakom slučaju, sada je bilo prekasno. Dodeljivanje položaja je završeno. Što je učinjeno, učinjeno je.

Novi britanski premijer ležao je budan do zore, kao što je i znao da će biti.
Nema mira za zle.

PRVI DEO

Prvo poglavlje

KENEBANKPORT, MEJN, 1973.

Bili Hamlin posmatrao je sedam malih dečaka u kupaćim gaćicama kako uz ciku trče prema vodi, i preplavio ga je talas sreće. Deca nisu bila jedina koja su volela leto u Kampu *Vilijams*.

Bili je imao sreće što je dobio ovaj posao. Većinu nadzornika u kampu činili su klinci iz Lige bršljana. Takerovi, Mortimerovi i Sandford-Rajli Treći na „pauzi“ između Harvard koledža i Harvardske poslovne škole. Ili pak njihovi ženski ekvivalenti, s Bafija i Virdžinije, koji premošćavaju vreme između diplomiranja i udaje tako što daju časove plivanja slatkim sinovima pripadnika njujorške elite. Bili Hamlin nije se uklapao u taj kalup. Otac mu je bio stolar koji je prethodne jeseni napravio neke nove kolibe u Kampu *Vilijams*, stekavši dovoljno lepih poznanstava da obezbedi sinu posao preko leta.

„Tamo ćeš upoznati neke zanimljive ljude“, rekao je Džef Hamlin Biliju. „Bogat svet. Ljude koji mogu da ti pomognu. Steći ćeš kontakte.“

Bilijev tata čvrsto je verovao u povezivanje. Zašto ili kako je tačno zamišljao da će vreme provedeno s razmaženim bankarskim sinovima preko leta pomoći njegovom šarmantnom, nekvalifikovanom i krajnje neambicioznom dečku da se probije u životu, ostalo je misterija. Nije da se Bili žalio. Preko dana je morao da se mota po plaži izigravajući budalu s gomilom slatke dečice. A noću, Kamp *Vilijams* imao je više raspoloživih narkotika, alkohola i onoga što je njegova baka zvala „brzim“ ženama nego ijedan bordel u Nju Orleansu. U devetnaestoj godini, Bili Hamlin nije raspolagao brojnim veštinama, ali jeste umeo da se zabavlja.

„Bili! Bili! Dođi da se igraš s nama između dve vatre!“

Grejdon Hamond, sedmogodišnjak sa iks nogama, koji je suškavo izgovarao zubne suglasnike zbog najmanje pet ispalih gornjih zuba, mahnuo je Biliju da uđe u vodu. Kad odraste, Grejdon će naslediti najveći deo akcija u Hamond Bleku, specijalizovanoj investicionoj banci, koje vrede više od većine

Sidni Šeldon

malih afričkih zemalja. Mahanje ljudima da se priključe i licitiraju činiće veliki deo Grejdonove budućnosti. Ipak, u ovom trenutku, bio je tako blage naravi i tako umiljat da je bilo teško odupreti mu se.

„Grejdone, ostavi Bilija na miru. Ima slobodno popodne. Ja ću se igrati s tobom.“

Toni Džileti, nesumnjivo najprivlačnija od svih nadzornica u Kampu *Vilijams*, nadgledala je Grejdonovu grupu. Posmatrajući Toni kako uskače u talas dok beli bikini jedva zadržava njeno telo izvajano kao kod Plejbojevih zečica, Bili s užasom oseti kako erekcija počinje da se komeša u njegovim *fred peri* kupaćim gaćama. Nije imao izbora nego da i sam zaroni i upotrebi okean kao smokvin list.

Poput svih drugih momaka u kampu, Bili je ludački želeo Toni Džileti. Za razliku od ostalih, njemu se ona i sviđala. Jednom su spavali zajedno, prve večeri u kampu, i mada nije bio kadar da ubedi Toni da to iskustvo ponove, znao je da je i ona uživala i da se i on njoj dopadao. Kao i Bili, i Toni je bila pomalo autsajder. Nije bila kći radnika. Tonin stari posedovao je lanac outlet radnji za elektroniku duž Istočne obale, u kojima je prodaja cvetala. Ipak, nije spadala u nacifrane brucoškinje s Velslija ili Vasara. Toni Džileti bila je divlje dete, problematična devojka u potrazi za uzbuđenjima, s afinitetom prema neodgovarajućim ljubavnicima i kokainu, koji ju je uvalio u duboko sranje kod kuće u Konektikatu. Kružila je glasina da je izbegla zatvorsku kaznu zbog prevare s kreditnom karticom samo zato što je njen otac, Teodor Džileti, podmitio sudiju i donirao sedmocifrenu sumu na ime novog šanka i mokrog čvora u lokalnom kantri klubu. Biće da je Toni ukrala komšijinu zlatnu amerikan ekspres karticu da zadrži životni stil svog najnovijeg momka dilera, na nivou na koji on beše navikao. Džiletovi su spakovali i poslali kćerku u Kamp *Vilijams* kao u poslednje utočište, nesumnjivo se, poput Bilijevog oca, nadajući da će se Toni možda „povezati“ s nekim ko će joj pomoći da ostvari bolju budućnost; u njenom slučaju, navijali su da se uda za pristojnog i dobro vaspitanog mladog belca – po mogućstvu nekog s harvardskom diplomom.

Toni je ispunila polovinu pogodbe, poslušno spavajući sa svakim harvardskim diplomcem u kampu, koji nije bio potpuno fizički odbojan, pre nego što se skrasila s Čarlsom Brimerom Marfijem, najbogatijim, najlepšim i (po Bilijevom mišljenju) najodvratnijim od svih. Tog dana Čarls je s roditeljima bio na njihovoj jahti. Brimer Marfijevi su „svratili“ do kampa ploveći ka Ist Hemptonu, a gospođa Krejmer, upravnica odmarališta, dala mu je slobodan dan. Način na koji je stara dama Krejmer favorizovala bogatu decu bio je iritantan. Ipak, u svakom zlu ima i nečeg dobrog. Čarlsovo odsustvo pružilo je Biliju najbolju šansu da nastavi neometano flertovanje s Toni Džileti, i ubedi

Plima sećanja

je da će je druga strasna noć s njim više ispuniti nego vernost tom uobraženom nesposobnjakoviću.

Već je znao da ima izgleda. Toni je bila slobodnog duha, s libidom poput divlje mačke. Samo nekoliko dana ranije neobuzdano se nabacivala Biliju pred Čarlsom. Bio je to glup pokušaj da dečka napravi ljubomornim, ali je upalio. Kasnije je čuo Čarlsa Brimera Marfija kako traži od Kasandre Drejton, još jedne od devojaka za koje se znalo da je bila s Bilijem, objašnjenje za njegovu privlačnost.

„Šta je to kod Hamlina što se ženama toliko sviđa?“, besno je insistirao da sazna.

Kasandra se dražesno osmehnula. „Hoćeš odgovor u centimetrima ili metrima?“

„On je jebeni stolar, za boga miloga!“, viknuo je Čarls.

„To je bio i Isus, dragi. Nemoj da si ogorčen. Kako bilo da bilo, njegov otac je stolar. Bili se drži samo jebanja. I, čoveče, taj stvarno zna šta radi.“

Koliko god da mu je prijalo da čuje Kasandru Drejton kako mu ispeva ode, bila je činjenica da je Toni Džileti, uprkos očitom flertovanju, tek trebalo da mu dopusti da je još jednom zavede. Što je više otezala, to ju je više želeo.

Toni se razlikovala od svih drugih devojaka koje je Bili ikada upoznao. Nije bila samo vatrena u krevetu, već i duhovita i pametna, i imala sjajnu mimiku i urođeni zabavljački talenat. Njena interpretacija gospođe Krejmer, stare vlasnice Kampa *Vilijams*, nasmejala je do suza ostale nadzornike iz ekipe. Toni je imala muda, i to mnogo veća od Bilijevih, uprkos svim Kasandrinim ljubaznim komplimentima upućenim njegovim atributima. Za Čarlsa Brimera Marfija, Toni Džileti predstavljala je trofej, igračku u kojoj će uživati tokom leta. Za Bilija Hamlina bila je sve. Iako nikome to nije priznao, zaljubio se do ušiju. Nije rešio samo to da je i drugi put osvoji, već i da se njome oženi.

Toni je posmatrala kako Bili zaranja u more. *Pogledaj samo tu građu*. Dopadao joj se način na koji su mu se mišići pokretali preko širokih plivačkih leđa, a njegove moćne ruke bez napora sekle vodu, poput dva blizanačka skimitara koja zasecaju svilu. Čarls Brimer Marfi bio je zgodan na školski, isklesan način, ali nije imao ništa od Bilijeve sirove senzualnosti, nimalo tog životinjskog magnetizma, one predatorske erotične gladi, koja je poput znoja izbijala iz Bilijevih pora.

Ono što Čarls jeste imao bio je kreditni fond veličine Kanade. Sa svakim narednim danom koji je prolazio, Toni Džileti nalazila je da joj je sve teže da odluči kog želi više: Adonisa, boga ljubavi? Ili varijantu Kreza u ponudi Kampa *Vilijams*.

Sidni Šeldon

Prošle noći, dok je Čarls vodio ljubav s njom, fantazirala je o ponovnom seksu s Bilijem. Ležeći poleđuške na kašmirskom ćebetu, s Čarlsom koji se odozgo marljivo zabijao u nju uz pesmu Toda Randgrena *Zdravo, ja sam* – koja beše užasna, ali je Čarls insistirao da donese prenosivi radio-kasetofon i „napravi atmosferu“ – Toni se prisećala kakav je osećaj biti prikucan Bilijevim snažnim, mišićavim bedrima. Ako bude nastavio ovako da je proganja, sigurno će se naposljetku predati. Toni Džileti nije mogla da ostane verna lošem ljubavniku, jednako kao što lavica nije mogla da postane vegetarijanka. Bili je bio fantastičan partner. A njoj je trebalo sveže meso.

„Hajde, Toni! Ti treba da si između dve vatre. Probaj da uhvatiš loptu!“

Grejdon Hamond pogledao ju je tužno. Ruka mu je bila prebačena preko ramena Nikolasa Hendemejera, drugog divno trapavog sedmogodišnjaka i naslednika ogromnog imanja u Mejnu. Tamnokosi Grejdon i anđeoskoplavi Nikolas verovatno su bili Tonini najomiljeniji dečaci u Kampu *Vilijams*. Uprkos pažljivo negovanim manirima loše devojkice, Toni je u kampu bila popularna nadzornica i po prirodi majčinski nastrojena. Njena rođena majka toliko se zanimala za kupovinu, odmore i trošenje novca Toninog tate da je bila na velikim mukama kad je trebalo da se, pored troje dece, posveti Toni. No, bez obzira na taj jadni uzor koji su pružali njeni roditelji, Toni je osećala uzbuđenje kad su mala deca u pitanju i nalazila je da je veliko zadovoljstvo imati ih u blizini: zabavne, pune energije, neodoljive. Najbolje je bilo to što deca nikog nisu procenjivala i osuđivala. Toni ih je zbog toga volela više od svega.

Međutim, kako je tog dana bila mamurna i očajnički želela crtu kokaina, sasvim dobro bi se snašla i bez buke, pitanja i bezbroj malih, oznojenih ruku koje su posezale da je dohvate.

„Pokušavam, Grejdone, u redu?“ Zvučala je nervoznije nego što je namećevala. „Baci je ponovo.“

„Dozvoli da ti pomognem.“

Bili Hamlin stvorio se kraj nje. Njegova zaglađena plavokosa glava pojavila se, poput vidrine, iz kristalno čiste vode. Pošto je uhvatio pod oba pazuha Grejdona i Nikolasa, koji su se kikotali, bacio ih je u plićak, podelivši dečake u timove, čime je igra započela. Posle nekoliko minuta, Toni je doplivala do njih, dozvolivši da se njena gola ruka otare o Bilijevu dok je preuzimala loptu. Već je i taj mali nagoveštaj fizičkog dodira bio pun elektriciteta.

„Hvala.“ Osmehnula se. „Ipak, idi, zabavljaj se. Imaš samo pola slobodnog dana nedeljno, i znam da ne želiš da ga provedeš s mojim klincima.“

„To je istina.“ Bili je besramno zurio u Tonine grudi. „Znaš šta. Daću ti predlog.“

Plima sećanja

„Predlog?“

„Svakako. Ako nađem slatkovodni biser u sledećih petnaest minuta, sutra ćeš provesti noć sa mnom.“

Toni se nasmejala, uživajući u pažnji. „Pronašao si samo tri bisera u poslednjih mesec dana. Teško da ćeš izroniti jedan za petnaest minuta.“

„Tačno. Beznadežno je. Zašto se onda ne bismo rukovali da potvrdimo nagodbu?“

„Znaš zašto.“

Toni je bacila pogled prema graničnoj liniji luke, gde se *Selesta*, jahta Brimer Marfijevih, svetlucala na popodnevnom suncu.

„Oh, ma daj! Živi malo“, začikavao ju je Bili. „Znaš da te on smara. Osim toga, kao što si rekla, male su šanse da ću naći biser za četvrt sata, zar ne?“

„Ali ako ipak nađeš?“

Spustivši ruku na Tonin struk, Bili je privuče toliko blizu sebi, da su im se usne skoro dodirivale. „Ako ga nađem, onda je to sudbina. Suđeno nam je da budemo zajedno. Može?“

Toni se široko osmehnula. „Dobro, može. Ali biser mora da bude krupan makar kao zrno graška.“

„Zrno graška? O, ne izvoljevaj. To je nemoguće!“

„Toliki. A sad se gubi odavde! Treba ozbiljno da se uključim u igru.“

Bili je otplivao ka dubljoj vodi s nožem za otvaranje školjki stisnutim među zubima, kao da drži kratku gusarsku sablju. Nekoliko puta je zaranjao, svaki put izronivši s velikom ostrigom i praveći sjajnu predstavu dok bi je otvarao, ali kako nije nalazio šta je tražio, s rukama na srcu ponovo je nestajao pod površinom, i sve to u Toninu čast.

Kroz nekoliko minuta, rastuća gomila gledalaca okupila se da posmatra s obale. Taj momak bio je izuzetan plivač i pravio je spektakl.

Zabavan je, ali postaje previše umišljen, pomisli Toni Džileti. Okrenula se i bacila na igru s dečacima, namerno ignorišući Bilijeva izmotavanja.

Čarls Brimer Marfi osećao se dobro. Uživao je u izvrsnom ručku. Na jahti njegovih roditelja poslužene su rolnice od svežih mejnskih jastoga, koje je zalio s dve čaše *šablija*. Otac je pristao da mu podigne visinu džeparca, a Toni je obećala da će te večeri obući tange koje joj je kupio. I sama pomisao na to držala ga je u stanju neprekidne uzbuđenosti još od jutra.

Sidni Šeldon

Ispružen na ležaljci na gornjoj palubi, Čarls oseti kako mu se samopouzdanje vraća. *Moram prestati da budem opsednut tim malim Hamlinom. Naravno da juri Toni. Svi je jure. Ipak, on za mene ne predstavlja pretnju. Ona ga je već imala i odbacila.*

Mora da je Toni na plaži, gde pravi zamkove od peska s njenom grupom dečaka.

Iznenadiću je, pomisli Čarls hirovito. Odneću joj čokoladne jagode iz brodske kuhinje. Devojke vole tu vrstu besmislenih romantičnih gestova. Večeras će biti još zahvalnija u krevetu nego inače.

Zapovednički je pucnuo prstima mornaru.

„Pripremi mi gliser. Idem na obalu.“

Dečaci su se umorili od igre pa su u plićaku tragali za krabinim kleštima. Kolektivni uzdah s plaže naterao je Toni da se okrene.

O, bože mili! Idiot!

Bili je otplivao iza barijere koja je razdvajala plivački i lučki pojas. Tri velike jahte bile su usidrene na pučini, a mnoštvo manjih brodića između njih i obale. Usamljeni plivač bio je nevidljiv usred tako gustog saobraćaja. Tamo je lov na bisere bio apsurdno opasan.

Toni je frenetično mahala Biliju, pozivajući ga da se vrati. „Dolazi ovamo!“, viknula je u vetar. „Poginućeš tamo!“

Bili je prislonio ruku na uvo da pokaže da je ne čuje. Ostavljajući dečake na obali, Toni je otplivala nekoliko metara dalje ka otvorenom moru i ponovo viknula: „Vraćaj se ovamo! Udariće te!“

Bili je bacio pogled preko ramena. Najbliži gliseri s jahti bili su najmanje četrdeset pet metara iza njega.

„U redu je!“, uzvratilo joj je.

„Nije u redu! Nemoj da si moron!“

„Još dva zaranjanja!“

„Bili, nemoj!“

Ali bilo je prekasno. Trznuvši nogama lako i bez ikakvog napora, Bili je ponovo nestao pod talasima, izazvavši još uzdaha i tapšanja ljudi okupljenih na plaži.

Uznemireno iščekujući da Bili izroni, Toni se ujede za usnu. Prošlo je deset sekundi, zatim dvadeset, pa trideset.

O, Isuse! Šta se dogodilo? Da nije udario glavom? Nije trebalo uopšte da pristanem na tu glupu opkladu i ohrabrim ga. Znam koliko je nesmotren. On je kao ja.

A onda se iznenada pojavio, izletevši uvis potpuno neočekivano, kao razigrani delfin, mašući ogromnom ostrigom. Gomila na obali vikala je i